

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΟΦΙΑΣ κ. κ. ΔΑΝΙΗΛ

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Παν/του Γ. Νικοδήμου Ἀγιοπαυλίου
Ἐν τῷ Ἱεροκοινοτικῷ Μεγάρῳ, τῇ 8η/21η Ὀκτωβρίου 2026

Μακαριώτατε Πατριάρχα Βουλγαρίας καὶ Μητροπολίτα Σόφιας κύριε Δανιήλ,
μετὰ τῆς τιμίας Συνοδείας Ὑμῶν,

Σεβασμιώτατε Ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,
Μητροπολίτα Μιλήτου κύριε Ἀπόστολε,

Ἐξοχώτατε κύριε Πρέσβυ τῆς Βουλγαρίας εἰς Ἑλλάδα,

Ἐξοχώτατε κύριε Πολιτικὲ Διοικητά,

Σεβαστοὶ πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ σύμπασα ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία
ὑποδέχονται σήμερον μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἰδιαιτέρας τιμῆς, ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος, τῷ Ἱεροκοινοτικῷ Μεγάρῳ, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα,
τὸν Προκαθήμενον τῆς κατὰ Βουλγαρίαν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς
τιμίας Αὐτοῦ ἀκολουθίας, ἀπονέμουσα Ὑμῖν τὰς προσηκούσας τιμὰς καὶ
ἐκδηλώσεις ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Μακαριώτατε,

Οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ τῶν δύο ὁμοδόξων λαῶν ἀνάγονται εἰς τοὺς
χρόνους τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν Βουλγάρων, κατὰ τὸν Θ΄ αἰῶνα, ἐπὶ τοῦ
ἡγεμόνος Βόριδος-Μιχαήλ, ὅτε ἡ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διάδοσις τῆς
χριστιανικῆς πίστεως ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τῆς
πνευματικῆς καλλιέργειας τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Ἡ μεγάλη ἱεραποστολικὴ
προσφορὰ τῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, τῶν Θεσσαλονικέων φωτιστῶν
τῶν Σλάβων, καὶ ἡ μετέπειτα δρᾶσις τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ἰδίως τῶν ἁγίων

Κλήμεντος καὶ Ναούμ, συνετέλεσαν καθοριστικῶς εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σλαβικῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματείας.

Ἡ κοινὴ αὕτη πνευματικὴ κληρονομία, παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς ἱστορικὰς περιπετείας καὶ δοκιμασίας τῶν δύο λαῶν, παρέμεινε θεμελιώδης σύνδεσμος, ὑπεράνω ἐθνικῶν διαφοροποιήσεων καὶ προσκαίρων ἀντιπαραθέσεων.

Ἰδιαιτέρα ἔκφρασις τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν ἀποτελεῖ ἀπὸ αἰώνων τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ ὁποῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐνταῦθα, ὅπου ἡ μοναχικὴ πολιτεία ἀνεπτύχθη καὶ ἤκμασεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μοναχοὶ διαφόρων ἐθνῶν καὶ γλωσσῶν συνεβίωσαν καὶ συνεσκήθησαν, ἡνωμένοι ἐν τῇ κοινῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ μοναχικῇ παραδόσει.

Εἰς τὴν μακροαίωνα ταύτην πνευματικὴν παράδοσιν κατέχει ἰδιαιτέραν θέσιν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου, ἡ ὁποία, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, κατέχει τὴν ἐνάτην θέσιν εἰς τὴν ἱερὰν ἱεραρχίαν τῶν Ἀγιορειτικῶν Μονῶν. Ἡ ἱστορικὴ πορεία τῆς Μονῆς, ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν πνευματικὴν ἱστορίαν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον κεφάλαιον τῆς καθόλου Ἀγιορειτικῆς παραδόσεως. Ἐντὸς τῆς ἱερᾶς ταύτης καθέδρας, ἔνθα ἀσκοῦνται ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀδελφοὶ προερχόμενοι ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους, ἡ ἀδιάλειπτος λατρευτικὴ ζωὴ, ἡ ἔνθεος ἄσκησις καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὴν διαφύλαξιν χειρογράφων καὶ ἄλλων πολυτίμων κειμηλίων συνθέτουν μίαν μακροαίωνα μαρτυρίαν πίστεως, πνευματικῆς καλλιέργειας καὶ διαφυλάξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτιστικῆς παρακαταθήκης τοῦ βουλγαρικοῦ γένους.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τούτῳ, ἡ προσφορὰ τῶν διατελεσάντων Καθηγουμένων τῆς Μονῆς, Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Ἀμβροσίου, ἀξίζει ἰδιαιτέρας τιμῆς καὶ μνείας. Ἀμφότεροι, ἐν πνεύματι γνησίας ἀδελφικῆς κοινωνίας, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὰ κοινὰ τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, συμβάλλοντες εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ὁμονοίας καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ἡ συμμετοχὴ των εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, παρὰ τὰς

δυσχερείας τῆς γλωσσικῆς ἐπικοινωνίας, ἀπετέλεσε ἔκφρασιν ἔμπρακτον τῆς συνειδήσεως ὅτι ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία συνιστᾷ μίαν ἀδιαίρετον πνευματικὴν κοινωνίαν, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τὰς ἐθνικὰς καὶ γλωσσικὰς ἰδιαιτερότητας, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Ἡ μνήμη τῆς διακονίας των ἀνακαλεῖ τὴν οὐσιώδη ἀλήθειαν ὅτι ἡ ἐνότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους δὲν εἶναι ἀπλῶς θεσμικὴ συνύπαρξις, ἀλλὰ βίωμα ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ κοινῆς μαρτυρίας ἐν Χριστῷ.

Ἡ παρουσία, ὅθεν, τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος κατὰ τὴν ἐφετεινὴν πανήγυριν τῆς Μονῆς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων Εἴκοσι Ἐξ Ζωγραφεῖων Ὁσιομαρτύρων, προσλαμβάνει ἰδιαιτέραν πνευματικὴν βαρύτητα. Ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς ἱερούς ἐκείνους μάρτυρας, οἵτινες ἐσφράγισαν διὰ τῆς θυσίας των τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἀναδεικνύει τὴν ἀδιάρρηκτον σχέσιν μεταξὺ τῆς μαρτυρίας τῶν ἁγίων, τῆς μοναχικῆς παραδόσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ταυτότητος τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἡ κοινὴ Ὁρθόδοξος πίστις ἀναδεικνύεται εἰς τὸ σταθερὸν θεμέλιον τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατε,

Ἡ μακραίων ἱστορία τῶν γειτονικῶν λαῶν μας δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ἀπηλλαγμένη ὀδυνηρῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἄφησαν βαθεὰ ἔχνη εἰς τὴν συλλογικὴν μνήμην. Ἡ κοινὴ ὁμως πίστις μᾶς καλεῖ, χωρὶς λήθην τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, νὰ καλλιεργῶμεν τὸ πνεῦμα τῆς καταλλαγῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἡ πρόσφατος παράδοσις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἱερῶν κειμηλίων, προερχομένων ἐκ τῶν Ἱερῶν Μονῶν Εἰκοσιφοινίσσης καὶ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν, ὡς καὶ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, ἀποτελεῖ σημαντικὸν βῆμα πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν ἱστορικῶν ἐκκρεμοτήτων. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἀποτελέσῃ ἀπαρχὴν περαιτέρω θετικῶν ἐξελίξεων, διὰ τὴν ἀπόδοσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν θησαυρῶν εἰς τοὺς τόπους καὶ τὰ καθιδρύματα ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται, ἐνισχύουσα οὕτω τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν δύο λαῶν.

Ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία, ὡς τόπος προσευχῆς, ἀσκήσεως καὶ πνευματικῆς κοινωνίας, δίδει διαχρονικῶς τὴν μαρτυρίαν ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης δὲν καταργεῖ τὰς ἰδιαιτερότητας τῶν λαῶν, ἀλλὰ τὰς ἐντάσσει εἰς τὴν κοινὴν πορείαν πρὸς τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Μακαριώτατε,

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον, εὐχόμεθα υἱικῶς ὅπως ὁ Κύριος, πρεσβείαις τῆς ἐφόρου καὶ προστάτιδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ὑπεραγίας Θεοτόκου, χαρίζεται Ὑμῖν ὑγείαν, δύναμιν καὶ φωτισμὸν εἰς τὴν ὑψηλὴν ποιμαντικὴν Ὑμῶν διακονίαν, διαφυλάττῃ τὴν κατὰ Βουλγαρίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐνότητι καὶ εὐλογῇ τὸν εὐσεβῆ βουλγαρικὸν λαόν.

Ἐξαιτούμεθα, τέλος, τὰς Πατριαρχικὰς Ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ ἐπικαλούμεθα τὰς προσευχὰς τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐπὶ πάντων τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων.

Ὡς «εὖ παρέστητε», Μακαριώτατε!